

Warszawa, 30 września 1933 r. ²

E066 5/16

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

37d, 5/16
804 fv

Nr 18439.

Kl. 37-d, 23/01.

Karl Sprang
(Wrocław, Niemcy).

37d 5/16

Drzwi ogniotrwałe z blaszanymi okładzinami.

Zgłoszono 3 stycznia 1931 r.

Udzielono 22 maja 1933 r.

Pierwszeństwo: 4 stycznia 1930 r. dla zastr. 1 i 2 (Niemcy).

Przedmiotem wynalazku niniejszego są drzwi ogniotrwałe, zaopatrzone w blaszane okładziny. Drzwi te posiadają żelazną ramę, zaopatrzoną na brzegach w rowki do wsuwania okładzin, cechą zaś wynalazku jest to, że okładziny są wsunięte brzegami płaskimi do rowków, skierowanych wzdłuż okładzin. Aby okładziny były sztywno osadzone w ramie drzwiowej, pomiędzy okładzinami znajduje się jeszcze rama wewnętrzna, usztywniona poprzeczkami, na których opierają się okładziny.

Taka budowa ramy drzwiowej umożliwia należyte osadzenie okładzin w ramie bez potrzeby zawijania jej brzegów, wskutek czego umocowanie okładzin w rowkach po złożeniu drzwi może być wykonane za-

pomocą jakichkolwiek odpowiednich środków, np. zapomocą przyśrubowania, nitowania, spawania, a poza tem podczas naprawy można łatwo wyjąć każdą część ramy po usunięciu narządów łączących.

Na rysunku uwidoczniono przykład wykonania drzwi według wynalazku, przy czem fig. 1 przedstawia przekrój poprzeczny, fig. 2 — przekrój wzdłuż linii I—I na fig. 1, fig. 3 — przekrój umocowania zawiasów, fig. 4 — w widoku perspektywicznym ramę z poprzeczkami, umieszczoną w drzwiach, fig. 5 — 10 przedstawiają odmianę wykonania wynalazku, przy czem fig. 5 przedstawia przekrój wzdłuż linii V—V na fig. 6, fig. 6 — przekrój wzdłuż linii VI—VI na fig. 5, fig. 7 — widok z boku fig.

6, fig. 8 — przekrój innej odmiany wykonania wzdłuż linii VIII—VIII na fig. 9, fig. 9 — przekrój wzdłuż linii IX—IX na fig. 8, a fig. 10 — pewien szczegół.

Rama drzwiowa jest zaopatrzona w podwójne korytka 1 i 2, które tworzą otwartą pustą wewnątrz przestrzeń do okładzin. Korytka 1 i 2 posiadają w przekroju kształt litery U, dzięki czemu w ramie powstają żłobki prowadnicze 3 i 4, w które zostają wsunięte blaszane okładziny 5 i 6 i następnie zamocowane. Pusta przestrzeń pomiędzy korytkami 1 i 2 jest wypełniona w znany sposób wkładką uszczelniającą 7 z gumy lub innego odpowiedniego materiału i mocno przytrzymywana w tej przestrzeni.

Połączenie kształtowników 1 i 2 ramy jest uskutecznione, jak na fig. 2, zapomocą kątownika 9, założonego zewnątrz ramy, oraz zapomocą drugiego kątownika 10, założonego wewnątrz w rogi ramy. Obydwa kątowniki 9 i 10 są połączone ze sobą w odpowiedni sposób poprzez kształtownik.

W celu przymocowania zawias ramię 10a kątownika 10 jest przedłużone do góry, aż do zawiasy 11, która według fig. 3 jest zagięta tak, aby wygięta jej część 11a mogła być przymocowana zapomocą nitów do przedłużonego ramienia 10a kątownika 10. W taki sam sposób może być przyśrubowany zamek do płaskownika przymocowanego od wewnątrz do ramy z kształtowników.

Rama drzwiowa nie jest zatem ani spawana ani nitowana lecz wszystkie jej części są połączone wzajemnie zapomocą kątowników 9, 10, dzięki czemu każdą część w razie jej uszkodzenia można łatwo wymienić.

W oprawie drzwiczek z kształtowników jest umieszczona rama z płaskowników 12, która posiada poprzeczniki 13, o które opierają się okładziny 5 i 6.

W przykładzie wykonania według fig. 5 — 7 niema wcale wkładki uszczelniającej

7, aby jednak uderzenie podczas zamykania drzwi mogło być przeniesione łagodnie na obydwie korytka, pomiędzy temi korytkami 1 i 2 umieszczona jest żelazna rozpórka 14, opierająca się o te korytka. Rozpórka jest zaopatrzona w ucha 15, w które założone są śruby łączące 16, 17. Rozpórka żelazna rozpiera obydwie korytka 1 i 2 i zmniejsza jednocześnie z zewnątrz pustą przestrzeń pomiędzy temi korytkami, co ma tę zaletę, że rama drzwiowa jest jakby maszynowo wykonana.

W przykładzie wykonania według fig. 8 — 10 pomiędzy korytkami 1 i 2 umieszczone są w odpowiednich wzajemnych odstępach tulejki 18, połączone śrubami 16 — 17.

Najodpowiedniejszą śrubą do łączenia rozpórek jest śruba według fig. 10, składająca się z tulejki 16 z gwintem wewnętrznym, w którą jest wkręcony sworzeń śrubowy 17.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Drzwi ogniotrwałe z blaszanymi okładzinami, składające się z żelaznej ramy, zaopatrzonej na krawędziach w rowki do wsuwania okładzin, znamienne tem, że okładziny (5, 6) są wsunięte płaskimi brzegami do rowków, skierowanych wzdłuż okładzin.

2. Drzwi według zastrz. 1, znamienne tem, że części (1, 2) ramy są ze sobą połączone zapomocą kątowników (9, 10), umieszczonych z zewnątrz i od wewnątrz tych części i wzajemnie połączonych, przyczem ramiona (10a) wewnętrznych kątowników (10) są przedłużone aż do zawias (11).

3. Drzwi według zastrz. 1 i 2, znamienne tem, że okładziny są usztywnione ramą (12) z poprzeczkami (13).

4. Drzwi według zastrz. 1 i 2, znamienne tem, że pomiędzy wystającymi nazewnątrz korytkami (1 i 2) ramy jest umieszczona rozpórka (14 względnie 18), która

przenosi uderzenia z jednego korytka na drugie.

5. Drzwi według zastrz. 4, znamienne tem, że rozpórka składa się z szeregu rozstawionych tulejek (18), przez które przechodzą śruby łączące (16, 17).

6. Drzwi według zastrz. 4, znamienne tem, że płaska rozpórka (14) jest zaopatrzona w ucha (15), przez które przechodzą śruby łączące.

7. Drzwi według zastrz. 4 i 5, znamienne tem, że śruby łączące posiadają kształt tulejki (16), zaopatrzonej w gwint wewnętrzny, do której zostaje wkręcony sworznień śrubowy (17).

Karl Sprang.
Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

